

*Det talade ordet gäller***ÖB anförande i Sälen 2011**

Ärade statsråd, ärade försvarsvänner!

2010 var ett intensivt, händelserikt men också tungt år för Försvarsmakten. Vi har tagit flera viktiga steg mot införandet av en ny insatsorganisation, kallad IO 14. Samtidigt har fem av våra kamrater, varav två tolkar, stupat och flera har skadats i insatser internationellt. I Sverige genomför Försvarsmakten dagligen insatser med hög kvalitet. Jag vill återigen med kraft understryka min respekt för de kvalificerade och riskfyllda uppgifter som Försvarsmaktens personal genomför i och utanför Sverige. Detta sker under en period med stora förändringar, ofta i ett rasande tempo, som kräver svåra beslut och åtgärder vilka påverkar den enskilde.

Vi genomför idag den största förändringen inom Försvarsmakten på drygt 100 år. Vi lämnar värnplikten och skapar ett insatsberett försvar baserat på frivillighet. Förändringen är driven av såväl omvärldsutvecklingen som kravet på *en* effektiv organisation. Ett och samma försvar som ska kunna användas hemma, i närområdet och längre bort. Vi tar oss an uppgiften att omdana försvaret med stor intensitet. Men vi är bara i inledningsskedet av en lång omvandlingsprocess där vi kommer att stöta på en rad osäkerheter under resans gång. *Ingen* känner till slutproduktens exakta utformning ännu.

Jag vill idag lyfta fram tre områden som vi redan vet är centrala under genomförandet av förändringen. Jag nämner dem inledningsvis kort och fortsätter med fördjupade resonemang. Därutöver kommer jag att ge min bild av omvärldsutvecklingen, våra internationella insatser samt veteranfrågan.

Det första är personalförsörjningen: Ett insatsberett försvar ställer höga krav på personalen. Jag vet att våra soldater och sjömän håller god kvalitet. Insatserna i Adenviken och i Afghanistan likväl som träningen av Nordic Battlegroup ger ett tydligt kvitto på detta. Men hög kompetensnivå kan bara vidmakthållas genom hög utbildnings- och träningsnivå. Försvarsmakten måste kontinuerligt ha adekvata resurser för att rekrytera, utbilda och behålla personalen.

Det andra är långsiktig ekonomi: Ett insatsberett försvar ställer höga krav på tillgänglighet och användbarhet för både personal och materiel. Det kräver fortlöpande investeringar i rekrytering, utbildning, övning och materiel. Dagens ekonomiska förutsättningar räcker inte för ett långsiktigt genomförande och vidmakthållande av IO 14 med dess framtida materielinvesteringar och samträningsbehov. Flera äldre materielsystem måste efter 2014 moderniseras eller ersättas med nya om vi ska behålla operativ förmåga i paritet med vår omvärld.

Det tredje är nationell samverkan: Försvarsmakten genomför dagligen insatser till stöd för det svenska samhället. En ständigt föränderlig hotbild ställer krav på ökad nationell samverkan mellan olika myndigheter. Den nu återupptagna nationella försvarsplaneringen ställer också krav på än mer utökad samverkan med det civila samhället. Inrättandet av regionala staber utgör en viktig länk för att stärka samverkan på regional och lokal nivå.

Jag inleder med personalförsörjning. Vi har nu påbörjat införandet av IO 14. Reformen beräknas vara fullt genomförd 2019 med personal som rekryterats och utbildats i det nya systemet. Arbetet med en förändrad personalförsörjning är en av de viktigaste frågorna för Försvarmakten.

Det är en stor omställning för Försvarmakten att aktivt gå ut och rekrytera gruppbefäl, soldater och sjömän där de flesta av dessa ska tjänstgöra några år hos oss. En utmaning för oss är också att rekrytera fler kvinnor till Försvarmakten. Att vi efter snart 30 år inte lyckats få mer än cirka fem procent kvinnliga officerare är underkänt. Vi måste förändra vår attityd inom Försvarmakten. Vi måste ut till *hela* befolkningen. Det är en nödvändighet om vi ska lyckas med rekryteringsmålen. Här spelar också våra frivilliga försvarsorganisationer med sitt engagemang och sin kunskapsbank en viktig roll för att skapa ett brett intresse för Försvarmakten.

Vårt mål är att bli en av de mest attraktiva arbetsgivarna i Sverige. Detta kräver ledarskap och samtidigt tydlighet, såsom kring frågan om internationell arbetsskyldighet, vilket också skapar utmaningar. Beslutet kring internationell arbetsskyldighet var nödvändigt för att kunna leverera det statsmakterna beställt. Jag är samtidigt medveten om att det under införandet av IO 14 kan komma att finnas andra friktioner som vi måste arbeta vidare med.

Försvarmakten har huvudansvaret för rekryteringen av soldater och sjömän, men denna måste ske i nära samverkan med övriga samhället. Det samverkansprojekt som utvecklats i Skövde är ett föregångsexempel. Där samarbetar Försvarmakten med kommunen, Arbetsförmedlingen, högskolan och andra arbetsgivare för att gemensamt attrahera unga människor att söka sig till Försvarmakten i Skövde.

IO 14 bygger på att förbanden ska vara insatsklara. De marina stridskrafterna och luftstridskrafterna kommer i hög grad att bemannas med kontinuerligt tjänstgörande gruppbefäl, soldater och sjömän, GSS/K. Dessa stridskrafter inriktas i första hand mot närområdesuppgifter och har därmed en högre beredskap än våra markförband.

Markförbanden har en något lägre beredskap och kommer huvudsakligen att bemannas med tillfälligt tjänstgörande gruppbefäl och soldater, GSS/T. Men även markförbanden behöver en viss minsta mängd kontinuerligt tjänstgörande soldater för att kunna genomföra beredskaps- och bevakningsuppgifter nationellt samt därtill vidareutvecklas. En kontinuerlig tjänstgöring underlättar också samövning och tillgänglighet. Förhållandet mellan fast och tidvis tjänstgörande GSS inom markförbanden får en rad konsekvenser för annan verksamhet. Det vore därför fel att låsa fast sig i förbestämda siffror som beskriver detta förhållande. Vi måste istället kontinuerligt utvärdera så att rätt förmåga skapas.

Huvuddelen av de anställda gruppbefälen, soldaterna och sjömännen kommer när systemet är fullt utbyggt alltså att vara tidvis tjänstgörande i den nya insatsorganisationen. Med regelbundna intervaller kommer de att vara borta från sina ordinarie arbeten för tjänstgöring hos oss. Samverkan mellan den civila arbetsgivaren och Försvarmakten är central för att växel-tjänstgöringen ska fungera. Utmaningen för oss ligger i att skriva kontrakt om flera års tjänstgöring med soldater som samtidigt har en civil anställning, givet svårigheten att förutse Försvarmaktens framtida engagemang. Därför utgör långsiktighet i planeringen av framförallt insatser en viktig grundbult.

Utredaren Thomas Rollén presenterade i slutet av förra året en utredning med många goda idéer kring den framtida personalförsörjningen. När riksdag och regering senare i år fattat beslut om lagar och förordningar för den framtida personalförsörjningen kommer det an på Försvarsmakten att fortsatt utveckla ett nytt och oprövat system som kommer att ta flera år att genomföra. Betydelsen av välövad personal i ett insatsförsvar innebär att Försvarsmakten redan under året tar initiativ till repetitionsutbildning för GSS/T med frivillighet som grund, eftersom vi ännu inte kan genomföra det med lagstöd.

Inom ramen för IO 14 finns också ett behov av reservofficerare med rätt kompetens. Vi kommer därför, redan i år, att inleda nyutbildning av reservofficerare.

IO 14 innebär också att vi ser över balansen mellan specialistofficerare och taktiska/operativa officerare. Utvecklingen av tvåbefälssystemet är en viktig fråga för Försvarsmakten under de kommande åren.

Jag övergår då till den långsiktiga ekonomin. Jag påminner om att jag förra året här i Sälen pekade på att långsiktig ekonomisk stabilitet och förutsägbarhet är nödvändiga för att genomföra IO 14 och för att skapa en försvarsmakt som klarar våra internationella åtaganden och kraven på nationell förmåga både idag och imorgon. Den insatsorganisation vi nu bygger kommer att kräva ekonomiska tillskott bortom 2014 om dess förmåga ska kunna bibehållas. Observera att jag nu talar om perioden efter 2014, dvs den period som riksdagen och regeringen *inte* tagit ställning till.

Att rekrytera personal, få dem att stanna, att utrusta och öva förband, att genomföra insatser nationellt och internationellt kostar pengar. Jag har, i likhet med alla myndighetschefer, ett ansvar att bedriva verksamheten effektivt och hålla mig inom angivna ekonomiska ramar. Samtidigt innebär Försvarsmaktens uppdrag att jag inte kan göra avkall på grundläggande krav på beredskap, tillgänglighet och användbarhet. En avvägning som ibland kräver tuffa beslut.

Fram till 2014, dvs. den period som riksdagens och regeringens inriktningsbeslut omfattar, bedömer jag att vi löser våra uppgifter inom nuvarande ekonomiska ramar, *förutsatt att vissa antaganden kan uppfyllas*, bl.a. att medel tillförs som resultat av Försvarsstrukturskommitténs utredning. Den 1 mars i år lämnar vi till regeringen vårt budgetunderlag för år 2012 och vår planering för åren 2013 och 2014. För att klara verksamheten inom angivna ekonomiska ramar dessa år krävs löpande effektiviseringar inom Försvarsmaktens alla verksamheter.

Därefter, dvs. från 2015, räcker inte dagens ekonomiska förutsättningar för ett långsiktigt genomförande och vidmakthållande av IO 14 med dess framtida materielinvesteringar. Det är inget nytt. Försvarsmakten påtalade detta förhållande redan under 2009 och som jag tidigare nämnde – det avser en period som riksdagen ännu inte beslutat om. Vad beror det då på?

Vi vet att vi under de kommande åren måste fatta beslut i många stora materielprojekt, t.ex. framtiden för vårt stridsflygsystem som har långtgående konsekvenser för Försvarsmaktens ekonomi. Nuvarande ekonomiska resurser och tillhörande materielbeslut, t.ex. nytt medeltungt helikoptersystem, har också inneburit att vi har skjtit investeringar i materiel framför oss. Flera äldre materielssystem måste moderniseras eller ersättas med nya om vi ska behålla operativ förmåga i paritet med vår omvärld. I ljuset av såväl omvärlds- som teknikutvecklingen kommer vi också med största sannolikhet att få ta ställning till behovet av

helt ny materiel och nya förmågor. Detta är avgörande frågor för utformningen av Försvarsmakten.

Vi ska heller inte glömma bort att materielen slits på ett sätt vi inte upplevt tidigare när den används i insatser. Detta märker vi nu i Afghanistan. Exempelvis slits våra RG32-fordon, s.k. Galtar, som därför har ett stort reservdelsbehov.

Vad gäller materielkostnader mer specifikt har vi analyserat studier från andra länder, t.ex. Norge, Kanada och Australien. Studierna visar att kostnaderna för framförallt försvarsmateriel stiger betydligt mer än de index som ligger till grund för nuvarande priskompensation. För att få en god empirisk grund för kommande försvarsbeslut avser vi göra motsvarande studier på svenska materielsystem.

Även kostnader för personal och dess kontinuerliga träning kommer att påverka vår ekonomi.

Ytterligare en faktor att ta hänsyn till är de slutsatser som kommer att läggas fram i det nu pågående arbetet med Försvarsstrukturutredningen.

Frågan om ekonomisk rationalitet har fått förnyad internationell aktualitet i samband med konsekvenserna av den ekonomiska krisen. I tider med oförändrade eller minskade försvarsanslag måste nationer hitta nya kreativa lösningar där förmågor utvecklas mer kostnadseffektivt än idag. Nationella ståndpunkter måste omprövas för att hitta mer rationella sätt att producera förmågor. Inom ramen för det nordiska samarbetet NORDEFCO, där Sverige under 2011 är ordförandeland, studerar vi vilka områden som kan utvecklas på längre sikt och ge rationaliseringsvinster.

Min tredje huvudpunkt är nationell samverkan. Inom ramen för IO 14 kommer vi under 2013 att inrätta fyra regionala staber. Detta är *inte* en återgång till en tidigare struktur. Stabernas uppgift blir att under Högkvarteret samordna den markterritoriella verksamheten och ha en beredskap att leda hemvärn med de nationella skyddsstyrkorna. De kommer också att samverka med civila regionala och lokala myndigheter, vilket blir en angelägen uppgift inom den nationella försvarsplaneringen.

Under 2010 har Försvarsmakten återupptagit den nationella försvarsplaneringen som sedan tio år legat på en mycket låg nivå på grund av den s.k. operativa time-outen. Den planering vi nu genomför sker i en ny omvärld och med nya förutsättningar med ett insatsförsvar. Återtagandet av en högre beredskap kommer att ske successivt då det tar en viss tid innan alla system är återlagda. För att processen ska bli framgångsrik krävs också ekonomisk stabilitet. När den nationella försvarsplaneringen är fullt genomförd kommer alla delar av Försvarsmakten ha tydliga mål för vad som krävs för att kunna lösa sina fördefinierade uppgifter, en nödvändighet för ett insatsförsvar. Den kommer också att ge Försvarsmakten en bild av hur vi klarar att lösa uppgifter inom en given resursram.

Samtidigt som vi arbetar med att bygga det nya insatsberedda försvaret förändras vår omvärld ständigt. Det är idag svårt att sätta fingret på en entydig hotbild. Olika trender samspelar i allt snabbare förlopp. Globaliseringen fortsätter och interaktionen mellan olika områden intensifieras, ibland på helt oväntade sätt. Omvärlden blir mer komplex och svåröversäglbar med gränsöverskridande, diversifierade hot och utmaningar. Cyberproblematiken, som behandlats utförligt tidigare, utgör ett exempel. Andra exempel är risken för spridning av

massförstörelsevapen och terrorism – det senare blev vi t.ex. konkret påmind om i Stockholm före jul.

Det militära hotet mot Sverige är fortsatt lågt. Idag förekommer lågintensiva hot som kan påverka oss. I första hand uppfattas Sverige kunna bli utsatt för politiska, diplomatiska och ekonomiska påtryckningar med inslag av informationsoperationer och underrättelseinhämtning. Nyttjande av militära maktmedel ter sig i överskådlig tid inte troligt men kan inte uteslutas som ett inslag i denna typ av påtryckningar.

De senaste årens växelverkan mellan Ryssland och de västerländska aktörerna har ökat den säkerhetspolitiska betydelsen av Sveriges närområde, t.ex. det ryska inköpet av Mistral-fartyg men också av en ökad övningsverksamhet, såväl från Ryssland som från NATO. En rad inbyggda spänningar mellan Ryssland och andra aktörer kan få konsekvenser för Sverige. Viktiga faktorer är transporter, energiresurser och militära baseringsområden främst i Barentsområdet men även i Östersjön. Försvarsmakten kan därmed förväntas ha uppgifter kopplade till denna verksamhet, såväl på nationell som på internationell basis.

I vårt närområde har Ryssland påbörjat en modernisering av sina stridskrafter. De ryska stridskrafterna reformeras för att öka antalet omedelbart tillgängliga förband, höja den operativa förmågan samt förbandens rörlighet. Den inbegriper även de ryska strategiska och taktiska kärnvapnen, vilka enligt den ryska doktrinen spelar en central roll. Reformen kommer troligen inte att vara fullt genomförd förrän tidigast 2020.

Vad gäller internationella insatser konstaterar jag att fredsbevarande och fredsframtvingande insatser kräver idag vanligtvis en multifunktionell samverkan, som t.ex. i Afghanistan där Försvarsmakten arbetar hand i hand med Sveriges Seniore Civile Representant, ambassadör Bringéus, i vårt PRT i Mazar e Sharif. Detta ställer nya krav på samverkande organisationer men självklart även på Försvarsmakten.

Krishanteringsoperationer förändras över tiden beroende på samhällsutvecklingen i insatsområdet, som t.ex. i Kosovo. Utvecklingen i Kosovo visar att det krävs långsiktighet och stor uthållighet vid en internationell insats. Idag bidrar Försvarsmaktens personal till uppbyggnaden av de kosovanska säkerhetsstrukturerna genom rådgivning. Kedjan säkerhet – utveckling har fungerat.

Just nu och fram till halvårsskiftet har Sverige ansvaret för en av EU:s snabbinsatsstyrkor - NBG 11. Där samarbetar vi med Finland, Norge, Estland, Irland och Kroatien. NBG 11 är ett konkret exempel på det svenska engagemanget för EU:s gemensamma säkerhets- och försvarspolitik.

Förändringar längre bort från vårt land påverkar oss också direkt eller indirekt. Att Sverige haft ledningen av den EU-ledda operationen EUNAVFOR i Adenviken är ett uttryck för att vi, tillsammans med andra, vill och kan bidra dels till att mattransporter från World Food Programme når Somalia, dels att försvåra piratverksamhet. Det senare är länkat till strävan att undvika friktioner i det ekonomiska flödet i en av världens viktigaste maritima farleder.

Insatsen i Afghanistan behandlas utförligt under eftermiddagen. Jag nöjer mig därför här med att understryka det utmärkta arbete som våra soldater genomför på plats i Afghanistan tillsammans med soldater från 47 andra nationer under ofta svåra förhållanden. Det är därför positivt att våra soldater fått ett brett stöd från Sveriges riksdag och regering för den uppgift

de löser inom ramen för ISAF. I dagsläget ser vi att den svensk-finska styrkans verksamhet i området väster om Mazar e Sharif givit resultat, säkerhetsläget där har förbättrats. Samtidigt ser vi att motståndaren ökar sin styrka i vårt PRT:s västra område. Således återstår mycket arbete innan säkerhetsläget i sin helhet kommer att förbättras i vårt ansvarsområde.

Vårt deltagande i dagens internationella insatser har också inneburit att veteranfrågan åter aktualiserats. Denna angelägna fråga har diskuterats tidigare under konferensen. Jag tar därför tillfället i akt att upprepa betydelsen av att Försvarsmakten har ett särskilt skyddsnät för veteraner som av olika skäl behöver rådgivning eller stöd efter internationell eller nationell tjänstgöring. Också de frivilliga försvarsorganisationerna och de ideella organisationer som arbetar med stöd till veteraner och anhöriga är här avgörande. Redan idag har vissa kamratföreningar ombildats till veteranföreningar, ett utmärkt initiativ.

Vi stärker och utvecklar stödet till veteraner och dess anhöriga. Under våren kommer vi att inrätta en rådgivande funktion i Högkvarteret för detta stöd. På lokal nivå ska alla förband utse en veteranansvarig samt kontaktpersoner för veteraner och ideella organisationer för veteraner.

Försvarsmakten ska tydligt uppmärksamma veteranernas insatser för Sverige och Försvarsmakten genom årliga veteranceremonier, nytt veteranmonument samt översyn av medaljer och utmärkelser. Meritvärdet av tjänstgöring i Försvarsmakten ska utvecklas.

Vi inom Försvarsmakten har intensiva år framför oss. Att bygga ett långsiktigt fungerande insatsförsvar kommer att kräva hårt arbete, men också förutsägbara spelregler. För att vårt arbete ska vara kvalitetssäkrat krävs en framåtblickande, nära och förtroendefull dialog med riksdag och regering men även med övriga myndigheter och andra centrala aktörer.

Det var inte bättre förr men det är mer komplext idag!

Tack!